

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **Y. K.**, zast. opatrovníkem J. Š., pracovníkem Krajského soudu v Ostravě, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 4. 2005, č. j. 64 Az 155/2004 – 19,

t a k t o :

I. Řízení se zastavuje.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 7. 4. 2005, č. j. 64 Az 155/2004 – 19, zamítl žalobu žalobkyně podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2004, č. j. OAM-2536/VL-20-03-2004, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaného byla žádost žalobkyně o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud dospěl v odůvodnění rozsudku k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost a požádala o přiznání odkladného účinku podle ustanovení § 107 s. ř. s. Uvedla, že rozhodnutí správního orgánu napadá v celém rozsahu pro jeho nezákonnost, a vyjmenovala ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, která byla v průběhu správního řízení porušena. Stěžovatelka konstatovala, že si na Ukrajině vypůjčila s manželem 9000 USD na koupi bytu, manžel s penězi odjel neznámo kam a stěžovatelka nemohla dluh s vysokými úroky splácet. Do České republiky odjela, aby vydělala na splacení dluhu. Má vážné obavy o svůj život v případě návratu na Ukrajinu a domnívá se, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu. Stěžovatelka požádala o ustanovení bezplatného zástupce z řad advokátů a navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě přípisem ze dne 6. 6. 2005, č. j. 64 Az 155/2004 – 29, stěžovatelku vyzval k vyplnění a vrácení formuláře vyjádření o osobních, výdělkových a majetkových poměrech. Tento přípis byl stěžovatelce doručován na adresu uvedenou v kasační stížnosti a doloženou čestným prohlášením o ubytování (P. 4, V. D. 1156/4), avšak byl krajskému soudu vrácen jako nedoručený.

Krajský soud v Ostravě následně zjišťoval místo pobytu stěžovatelky. Podle sdělení Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie ze dne 6. 10. 2005, č. j. SCPP-10-142/E2-2005, má stěžovatelka vydané vízum za účelem strpení platné do 5. 6. 2006 a její poslední adresa pobytu je P. 4, V. 1156/4 u paní I. V.. Stejnou adresu sdělila krajskému soudu i Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha s tím, že stěžovatelka nenahlásila změnu adresy.

Podle sdělení Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie ze dne 20. 10. 2005, č. j. SCPP-3-39/PH-OPK3-2005, má stěžovatelka na uvedené adrese zajištěno ubytování, což potvrdila ubytovatelka.

Krajský soud v Ostravě poté usnesením ze dne 3. 11. 2005, č. j. 64 Az 155/2004 – 38, ustanovil stěžovatelce opatrovníci paní R. Z., pracovníci Krajského soudu v Ostravě s odůvodněním, že se stěžovatelce na adresu uvedenou v kasační stížnosti nepodařilo doručit potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech. Dotazem na Policii České republiky bylo zjištěno, že se stěžovatelka má na uvedené adrese zdržovat, avšak ani druhý pokus o doručení nebyl úspěšný. Krajský soud uzavřel, že stěžovatelka má na uvedené adrese zajištěno ubytování, avšak nezdržuje se tam a jiná adresa není policii známa, proto stěžovatelce ustanovil opatrovníka.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 5. 1. 2006, č. j. 64 Az 155/2004 – 41, neustanovil stěžovatelce zástupce z řad advokátů a dále stěžovatelku vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doložila do spisu plnou moc udělenou advokátovi, který ji bude zastupovat v řízení o kasační stížnosti, a prostřednictvím svého zástupce doplnila, v jakém rozsahu rozsudek napadá. Současně stěžovatelku poučil o tom, že nevyhoví-li této výzvě ve stanovené lhůtě, může být řízení o kasační stížnosti odmítnuto. Toto usnesení nebylo stěžovatelce doručeno, neboť jej převzala paní R. Z. dne 25. 1. 2006.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 19. 1. 2006, č. j. 64 Az 155/2004 – 43, zprostil paní R. Z., pracovníci Krajského soudu v Ostravě, povinnosti vykonávat opatrovnické úkony pro řízení v této věci a ustanovil stěžovatelce opatrovníka pana J. Š., pracovníka Krajského soudu v Ostravě, a to s odůvodněním, že paní R. Z. je v nemocenském stavu, proto byl z důvodu vhodnosti a úspor ustanoven nový opatrovník. Uvedené usnesení nabylo právní moci dne 7. 2. 2006.

Dne 1. 3. 2006 byla věc předložena Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Podle ustanovení § 47 písm. c) s. ř. s. soud usnesením řízení zastaví, stanoví-li tak zvláštní zákon. Podle ustanovení § 33 písm. e) zákona o azylu, soud řízení zastaví, jestliže žadatel o udělení azylu (žalobce, zde stěžovatelka) se nezdržuje v místě hlášeného pobytu a jeho změnu soudu neoznámil.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle zjištění krajského soudu není místo pobytu stěžovatelky na území České republiky známo a je zřejmé, že se stěžovatelka nezdržuje v místě hlášeného pobytu (P. 4, V. D. 1156/4), přičemž z obsahu soudního spisu vyplývá, že změnu místa pobytu krajskému soudu, ani Nejvyššímu správnímu soudu neoznámila.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k jednoznačnému závěru, že byly naplněny zákonné podmínky ustanovení § 33 písm. e) zákona o azylu, a proto v souladu s ustanovením § 47 písm. c) s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona, řízení o kasační stížnosti zastavil.

Za této procesní situace, kdy bylo řízení o kasační stížnosti zastaveno, se Nejvyšší správní soud již nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, ani neodstraňoval nedostatky podání stěžovatelky.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 a ustanovení § 120 s. ř. s. rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť řízení bylo zastaveno.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu